

FREIDA McFADDEN OPETTAJA

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Edgar Allan Poe -sitait on suomentanut O. Nousiainen.
William Shakespeare -sitait on suomentanut Paavo Cajander.

Englanninkielinen alkuteos

The Teacher

Copyright © 2024 by Freida McFadden

Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49901-5

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025



Perheelleni

PROLOGI

Haudan kaivaminen on kovaa työtä.

Koko kehoani kolottaa. Lihakset, joiden olemassaolosta en edes tiennyt, huutavat hoosiannaa. Kun isken lapion maahan ja kauhon multaa, tuntuu kuin veitsi kaivautuisi lihakseen lapaluuni takana. Luulin sen olevan pelkkää luuta, mutta ilmeisesti olin väärässä. Olen erittäin tietoinen kehoni jokaisesta lihassyystä, joista jokaiseen sattuu. Ja paljon.

Pidän pienen tauon ja pudotan lapion suodakseni kämme-neeni ilmestyneille rakkuloille hieman helpotusta, ja pyyhin ot-sani hikeä käsivarteen. Auringon laskettua lämpötila on pudon-nut pakkasen puolelle, ainakin routaisesta maasta päätellen. En kuitenkaan ole tuntenut kylmää enää ensimmäisen puolituntisen jälkeen, vaikka riisuin päällystakkini jo melkein tunti sitten.

Mitä syvemmälle pääsen, sitä helpommaksi kaivaminen muut-tuu. Ensimmäisestä multakerroksesta oli melkein mahdotonta murtautua läpi, mutta siinä vaiheessa minulla sentään oli vielä apuri mukanani. Nyt olen täällä yksin.

Tai no, on täällä *ruumiskin*. Mutta siitä ei ole paljon apua.

Siristelen silmiäni yrittäessäni nähdä pimeään kuoppaan. Se näyttää syvältä kuilulta, mutta ei oikeasti ole paljon metriä sy-vempi. Kuinka syvälle minun on kaivettava? Kuuden jalan syvy-

destä kuulee puhuttavan, mutta se koskee luultavasti vain virallisia hautoja eikä merkitsemättömiä metsähautoja. Mutta koska kuukaan ei saa ikinä löytää tätä hautaa, minun kannattaa luultavasti jatkaa kaivamista.

Kuinkahan syvälle ruumis on haudattava, jotta eläimet eivät voi enää haistaa sitä?

Vapisen, kun tuulenpuuska viilentää hikikerrosta paljaalla ihollani. Lämpötila jatkaa putoamistaan minuutti minuutilta. Minun on jatkettava töitä. On kaivettava kaiken varalta vielä vähän syvemmälle.

Nostan taas lapion, ja kehoni kipeät kohdat taistelevat huomiostani. Juuri nyt kämmeneni ovat huomioni keskipiste. Niihin sattuu enemmän kuin muualle. Antaisin melkein mitä tahansa nahkahansikkaista. Mutta minulla on vain paksut ja pehmeät sormikkaani, joilla lapiosta on mahdotonta saada kunnollista otetta. Minun on pakko tyytyä paljaisiin käsiini, rakkuloista huolimatta.

Kun kuoppa oli vielä matala, pystyin kaivamaan sen reunalla seisoen. Mutta nyt kaivuu onnistuu vain kuopasta käsin. Haudassa seisomisen luulisi tuottavan huonoa onnea. Kaikki joutuvat lopulta tällaiseen kuoppaan, eikä kohtaloaan kannata uhmata. Valitettavasti en voi juuri nyt välttääkään sitä.

Kun jysäytän taas lapion kuivaan ja kovaan maahan, höristän korviani. Metsässä on tuulen suhinaa lukuun ottamatta hiljaista, mutta kuulin aivan varmasti jotain.

Raks!

Siinä se taas tuli... Ääni kuulostaa melkein oksan katkeamiselta, mutten osaa sanoa, kuuluiko se edestäni vai takaani. Suoristan selkäni ja tihrustan pimeyteen. Onko siellä joku?

Jos on, olen kusessa.

”Hei?” huudan, mutta ääneni on pelkkä käheä kuiskaus.

Ei vastausta.

Tartun lapioon oikealla kädelläni ja kuuntelen niin tarkkaan kuin pystyn. Pidätän hengitystäni ja yritän vaieta keuhkoissani pihisevän ilman.

Raks!

Oksa napsahtaa taas poikki. Nyt olen varma siitä. Ja kaiken lisäksi ääni kuulostaa tulevan tällä kertaa lähempää.

Ja nyt kuulen lehtien rapinaa.

Vatsani kiristyy. En voi mitenkään puhua itseäni ulos tästä. En voi mitenkään teeskennellä, että tämä on vain suurta väärinkäsitystä. Jos joku näkee minut, kaikki on ohi. Olen mennyttä. Käsi-raudat napsahtavat ranteisiini, poliisiauton sireenit ulvovat, ja lopulta minut heitetään lukkojen taakse ilman mahdollisuutta ehdonalaiseen – koko hela hoito.

Mutta sitten huomaa kuunvalossa vilauksen oravasta, joka säntää aukealle. Kun se rientää ohitseni, oksa napsahtaa taas poikki sen kevyen kehon alla. Kun orava katoaa aukealta, kuolettava hiljaisuus lankeaa jälleen metsän ylle.

Se ei ollutkaan ihminen. Pelkkä villieläin vain. Askelten äänet olivatkin vain pienten tassujen painalluksia.

Hengitän syvään. Välitöntä vaaraa ei ole, mutta tämä ei ole vielä ohi. Kaukana siitä. Eikä minulla ole varaa pitää taukoa. Minun on jatkettava kaivamista.

Ruumis on joka tapauksessa haudattava ennen auringonnousua.

OSA I

1. LUKU

KOLME KUUKAUTTA AIEMMIN

EVE

Ihmiset sanovat minulle aina, että olen onnekas.

He sanovat, että minulla on kaunis koti ja palkitseva ura, ja lisäksi kuulen jatkuvasti kehuja kengistäni. Minun on kuitenkin turha huijata itseäni. Kun ihmiset sanovat minua onnekkaksi, he eivät tarkoita kotiani, uraani tai edes kenkiäni. He tarkoittavat aviomiestäni. He tarkoittavat Natea.

Nate hymisee itsekseen hampaita pestessään. Minulta kesti melkein vuoden tajuta, että laulu on aina sama: Elvis Presleyn ”All Shook Up”. Kun kysyin Natelta siitä, hän vain nauroi ja sanoi äitinsä opettaneen hänelle, että laulu kestää täsmälleen kaksi minuuttia, eli täsmälleen hampaidenpesun suositellun keston ajan.

Olen alkanut vihata sitä kappaletta joka solullani.

Sama hemmetin biisi joka ikinen aamu kahdeksan vuoden avioliiton ajan. Ongelman voisi varmaan ratkaista sillä, ettemme pesisi hampaita joka aamu samaan aikaan, mutta niin siinä aina käy. Yritämme hoitaa aamutoimet mahdollisimman tehokkaasti,

koska lähdemme aina kotoa samaan aikaan ja menemme töihin samaan paikkaan.

Nate sylkee hammastahnaa lavuaariin ja huuhtelee suunsa. Minä olen jo pessyt hampaani, mutta viivytelen vessassa. Hän tarttuu suuveteen ja kurlaa kitkerää sinistä nestettä.

”En tajua, miten kestät tuota litkua”, huomautan. ”Suuvesi maistuu minusta ihan hapolta.”

Nate sylkäisee taas lavuaariin ja virnistää. Hänellä on täydelliset hampaat. Suorat ja valkoiset, mutta eivät niin valkoiset, että se häikäisisi silmiä. ”Se *virkistää*. Puhtaus on puoli ruokaa, kuten tiedät.”

”Se on kamalaa.” Värehdän. ”Kunhan et suutele minua, kun olet kurlannut sitä.”

Nate naurahtaa, ja kaipa se on hauskaa, koska hän suutelee minua joka tapauksessa harvoin. Suukotamme rutiininomaisesti kerran aamulla ennen kuin lähdemme omille teillemme, toisen kerran tavatessamme illalla ja kolmannen kerran ennen nukku-maanmenoa. Kolme suukkoa päivässä. Seksielämämme on sekin tarkkaan säädeltyä: teemme sen joka kuun ensimmäisenä lau-antaina. Ennen harrastimme seksiä joka lauantai, sitten joka toinen viikko, ja viimeiset kaksi vuotta olemme tehneet sen kerran kuus-sa. Minua houkuttaa ohjelmoida sänkypuuhamme kuukausittai-seksi tapaamiseksi yhteiseen iPhone-kalenteriimme.

Nappaan hiustenkuivaimen haihduttaakseni lopun kosteuden hiuksistani. Nate haroo lyhyitä ruskeita suortuviaan ja tarttuu sit-ten partahöylään ajaakseen sänkensä. Kun katselen meitä peilissä, on vaikea kieltää sitä tosiasiaa, että Nate on meistä kahdesta pal-jon viehättävämpi osapuoli. Kirkkaasti.

Aviomieheni on järkyttävän komea. Jos joku tekisi elokuvan Naten elämästä, päärooliin olisi pestattava joku Hollywoodin sek-sikkäimmistä könsikkäistä. Hänellä on lyhyet mutta paksut rus-

keat hiukset, kulmikkaat kasvot ja ihastuttavan vino hymy. Ja nyt, kun hän osti kellariin käsipainosetin, hänen rintalihaksensa ovat alkaneet kasvaa.

Minä sen sijaan olen pelkkä harmaavarpunen. Minulla on ollut kolmekymmentä vuotta aikaa tottua siihen, eikä minua haittaa, että sameanruskeissa silmissäni ei ole koskaan yhtä leikkisää välkettä kuin Naten silmissä, tylsänruskeat hiukseni laskeutuvat veltosti harteilleni eivätkä mitkään piirteistäni oikein istu kasvoihini. Liian laiassa vartalossani on pelkkiä kivuliaan teräviä kulumia eikä lainkaan mainitsemisen arvoisia kurveja. Jos joku tekisi elokuvan minun elämästäni... No, sellaisesta on turha puhua-kaan, koska se olisi mahdotonta. Kaltaisistani naisista ei ikinä tehdä elokuvia.

Kun ihmiset keuhuvat minua onnekkaaksi, he oikeasti tarkoittavat, että Nate painii ihan eri sarjassa kuin minä. Mutta minä olen vähän häntä nuorempi. Onhan sekin jotain.

Poistun vessasta pukeakseni loput vaatteeni, ja Nate seuraa minua tehdäkseen saman. Valitsen uudenkarheen valkoisen puseron, jonka napitan kaulaan asti, ja vaaleanruskean hameen, koska Uudessa-Englannissa on vain kolme kuukautta aikaa käyttää hameita – hyvällä onnella neljä. Kun olen pukunut sukkahousut, sujautan jalkaani mustat Jimmy Choon korkokengät. Kun olen saanut ne jalkaani, huomaan Naten katselevan minua ruskea solmio löyhästi kaulassaan.

”Eve”, hän sanoo.

Tiedän jo, mitä hän aikoo sanoa, mutta toivon, ettei hän sano sitä. ”Hmm?”

”Ovatko nuo uudet kengät?”

”Nämäkö?” En kohota katsettani. ”Eivät. Nämä ovat ikivanhat. Itse asiassa taisin käyttää näitä viime vuonnakin ensimmäisenä koulupäivänä.”

”Ai. Okei...”

Hän ei usko sitä, mutta laskee katseensa omiin kenkiinsä – ruskeisiin nahkaloafereihin, jotka ovat oikeasti ikivanhat – eikä sano enää sanaakaan. Nate ei koskaan huuda hermostuessaan. Joskus hän toruu minua jutuista, joita en saisi tehdä, mutta sitäkään ei tapahdu enää melkein koskaan. Mieheni on ihailtavan tasainen luonne. Joten taidan tosiaan olla onnekas.

Kun Nate napittaa paidanhihojaan, hän vilkaisee kelloaan. ”Oletko valmis? Vai haluatko syödä aamiaista?”

Nate ja minä työskentelemme kumpikin Casehamin lukiossa, ja tänään on ensimmäinen koulupäivä. Minä opetan matematiikkaa, Nate äidinkieltä. Hän on varmasti koko koulun suosituin opettaja, varsinkin nyt, kun Art Tuttle on poissa kuvioista. Ystäväni ja kollegani Shelby kertoi minulle, että mieheni oli viime vuonna abityttöjen järjestämän ”koulun viisi kuuminta maikkaa” -listauksen kärjessä. Hän voitti murskalukemin.

Menemme kouluun harvoin samalla kyydillä. Tuntuu paheeliselta lähteä samasta paikasta ja saapua samaan paikkaan kahdella eri autolla, mutta Nate lähtee aina koululta myöhemmin kuin minä, enkä halua jäädä notkumaan töiden jälkeen työpaikalle. Mutta koska tänään on ensimmäinen koulupäivä, menemme yhtä matkaa.

”Lähdetään”, sanon. ”Juon kahvini koululla.”

Nate nyökkää. Hän ei koskaan syö aamiaista, sillä hän sanoo, että se sekoittaa hänen vatsansa.

Jimmy Choon avokkaani kopisevat tyydyttävästi lattiaa vasten, kun kävelen kaksikerroksisen talomme etuovelle. Kotimme on pieni – meidän piti maksaa se kahden opettajan tuloilla – mutta se on uusi ja vastaa monin tavoin käsitystäni unelmakodista. Meillä on kolme makuuhuonetta, ja Nate puhuu kahden muun makuuhuoneen täyttämisestä lapsilla lähitulevaisuudessa, mutta minä en

tajua, miten voisimme onnistua siinä nykyisellä tahdillamme. Lopetin ehkäisyn vuosi sitten vain ”nähdäksemme mitä tapahtuu”, mutta tähän mennessä ei ole tapahtunut yhtään mitään.

Nate kapuaa Honda Accordinsa kuskin paikalle. Otamme aina hänen autonsa, kun lähdemme jonnekin, ja hän ajaa aina. Se kuuluu rutiiniimme. Kolme suukkoa päivässä, seksiä kerran kuussa, ja Nate ajaa aina.

Olen tosi onnekas. Minulla on kaunis koti, palkitseva ura ja aviomies, joka on kiltti, rauhallinen ja erittäin komea. Ja kun Nate ohjaa auton kadulle ja kääntää sen kohti koulua, mielessäni on vain yksi toive – että rekka ajaisi punaisia päin, törmäisi Hondaamme ja tappaisi meidät molemmat välittömästi.

2. LUKU

ADDIE

Antaisin mitä tahansa, ettei minun tarvitsisi nousta tästä autosta.

Leikkaisin kaikki hiukseni pois. Lukisin *Sodan ja rauhan*. Helvetti, sytyttäisin itseni vaikka tuleen, jotta minun ei tarvitsisi kävellä sisään Casehamin lukion ovista. En voi korostaa sitä tarpeeksi. *En halua mennä kouluun.*

”Perillä ollaan!” äiti sanoo pirteästi. Ja tarpeettomasti, koska näen omin silmin, että olemme pysäköineet aivan koulun eteen. En ole sentään ihan *niin* tyhmä, vaikka viime vuonna tapahtuinkin mitä tapahtui.

Äiti ajoi minut tänä aamuna kouluun harmaalla Mazdallaan. Luultavasti hän tiesi, että jos olisin pyöräillyt koulumatkan niin kuin olen tehnyt jo kahden vuoden ajan, en todellakaan olisi ajanut kouluun. Niinpä hän otti vapaapäivän paikallisesta sairaalasta ja kaitsee minua tänään, jotta varmasti menisin ensimmäisenä päivänä kouluun.

Vilkaisen matkustajan puoleisesta ikkunasta nelikerroksista tiilitaloa, josta kahden viime vuoden aikana on muodostunut niin suuri osa elämäni. Hieron silmiäni lopen uupuneena, koska heräsin tänä aamuna tosi aikaisin, jotta ehtisin ajoissa. Muistan, miten innoissani olin, kun aloitin opiskelun Casehamin lu-

kiossa. Ja minä pidin opiskelusta – en ollut supersuosittu oppilas, ja numeroni olivat erittäin keskinkertaisia, mutta ei se kauheakaan ollut.

Kunnes se oli.

Työskentelin koko kesän lapsenvahtina naapurin lapsille ja rukoilin äidiltä lakkaamatta, ettei minun tarvitsisi palata syksyllä kouluun. Mutta Casehamissa on vain yksi julkinen lukio, eikä budjettimme riitä yksityiskouluihin. Olisin voinut yrittää päästä kouluun toisessa kaupungissa, mutta matka olisi ollut liian pitkä pyörällä, eikä koulubussi veisi minua sinne. Äidin kärsivällisyys hupenee aina nopeasti, kun hän joutuu selittämään sen minulle anoessani häntä jälleen kerran harkitsemaan uudelleen.

”Ehkä”, sanon toiveikkaasti, ”voisin saada kotiopetusta?”

”Addie”, äiti huokaisee. ”Älä viitsi.”

”Et ymmärrä.” Puristan reppua sylissäni, mutten hievahtakaan avatakseni turvavyöni. ”Kaikki varmasti vihaavat minua.”

”Eivät vihaa. Kukaan ei edes muista koko juttua.”

Tuhahdan. Onkohan äiti koskaan edes tavannut ketään lukion oppilasta minun lisäksi?

”Ihan oikeasti.” Äiti sammuttaa moottorin, vaikka olemme pysäköineet alueelle, johon autoa ei ole tarkoitus jättää. Todennäköisesti meitä huudetaan häipymään hetkenä minä hyvänsä. ”Teinikäiset ovat kiinnostuneita vain itsestään. Kukaan ei muista, mitä viime vuonna tapahtui. Kukaan ei välitä.”

Hän on väärässä. Täydellisen, ehdottoman väärässä.

Totta kai joku töräyttää meille autonsa äänitorvea. Ensin kuuluu vain yksi tööttäys, sitten monta lyhyttä, ja lopulta kuulostaa siltä, että tyyppi on istahtanut vahingossa äänitorven päälle aikomatta nousta vähään aikaan.

”Voin ajaa tien sivuun”, äiti mainitsee avuttomasti käynnistäessään moottorin uudelleen.

Mitä hyötyä siitä on? Jos ajamme tien sivuun, äiti pitää minulle kannustuspuheen. En tarvitse kannustuspuhetta. Tarvitsen uuden koulun. Ja ellei se sovi, kaikki muu on hyödytöntä.

”Ihan sama”, mutisen.

Äiti huutaa nimeäni, kun hyppään autosta, mutta en pysähdy tai käänny. Äidistä ei ole mitään apua. Hän sanoo aina oikeat sanat, mutta ei hänen tarvitse käydä tätä kaikkea läpi. Hänen ei tarvitse kärsiä seurauksia siitä, mitä viime vuonna tapahtui. *Siitä, mitä minä tein.*

Kun hyppään ulos Mazdasta, tunnen melkein heti kaikkien katseet ihollani. Koulussa on paljon tyttöjä, jotka pukeutuvat heittäkseen huomiota, mutta minä en ole koskaan kuulunut heihin. Olen aina halunnut sulautua joukkoon. Tänäpä olen pukeutunut tavallisiin suoriin farkkuihin ja harmaaseen t-paitaan, jonka päälle puin vielä harmaamman hupparin. Casehamin lukiossa on sääntö, jonka mukaan takapuolen kohdalla ei saa olla kirjaimia (mikä ärsyttää hyvin monia tyttöjä), ja minä olen pitänyt aina huolta siitä, ettei takamukseni tai minkään muun ruumiinosani kohdalla ole kirjaimia. Ei mitään, mikä vetäisi huomion itseeni.

Ja kuitenkin joka ikinen oppilas tuijottaa minua.

Ainoa positiivinen puoli tässä on se, että äitini oli pakko ajaa tiehensä, eikä hänen tarvitse katsella muiden oppilaiden tuijotusta ja kuiskauksia, kun laahustan reppu olalla kohti metallisia pääovia. Hemmetti, minähän *tiesin*, että tässä kävisi näin. *Kukaan ei muista, mitä viime vuonna tapahtui.* Niinpä niin. Millä planeetalla äiti oikein elää?

Tiedän jo, mitä minusta puhutaan, joten en pysähdy kuuntelemaan. Pidän katseeni maassa ja hartiani lysisssä ja kävelen niin nopeasti kuin pystyn. Välttelen katsekontaktia. Mutta kuulen silti heidän mutinansa:

Tuossa hän on. Tuossa on Addie Severson. Muistatteko, mitä hän teki? Hän on se, joka...

Hyh, tämä on liian kamalaa. En pysty tähän.

Mutta olen vähällä onnistua. Pääsen kouluun melkein ilman välikohtausta. Erotan jo pääoven halkeilevan punaisen maalin, eikä kukaan ole sanonut minulle mitään kamalaa päin naamaa. Mutta sitten näen yhtäkkiä *hänet*.

Hän on Kenzie Montgomery, luultavasti koko koulun suosituin kolmosluokkalainen. Ehdottomasti kaunein kolmosluokan tytöistä. Luokan puheenjohtaja, cheerleadereiden kapteeni – tiedätte ihmistyyppin. Hän istuu koulun portailla yllään hame, joka rikkoo melkein sataprosenttisen varmasti sääntöä, jonka mukaan hameen tai shortsien on ulotuttava sormenpäihin asti, kun kädet ovat suorina sivuilla. Muita tyttöjä on lähetetty kotiin vastaavista rikkeistä, mutta Kenzietä ei tietenkään. Se on varma.

Kenzie istuu pienen kaveriporukkinsa keskellä. Häntä ympäröivät tytöt ovat kuin koulun suosituimpien oppilaiden *kuka kukin on* -lista. Joukon uusin tulokas ei ollut Kenzien vierellä vielä viime vuonna – Hudson Jankowski, koulun joukkueen uusi tähtipelinrakentaja.

Kenzie ja hänen ystävänsä melkein tukkivat tieni. Ohittaakseeni heidät minun on kuljettava pienestä rakosesta heidän välissään. Mutta juuri kun yritän tunkeutua puolimetrisestä raosta Kenzien ja porraskaiteen välissä, hän katsoo minua silmiin sekunnin murtoosan ajan. Sitten hän heilauttaa reppunsa eteeni tukkiakseen tieni.

Auts.

Hän on jättänyt minulle tahallaan noin viidentoista sentin levyisen kulkuväylän. Voisin kiertää toista kautta, mutta siinä tapauksessa minun pitäisi laskeutua juuri nousemani portaat ja kiivetä toiset portaat, mikä tuntuu naurettavalta, sillä olen jo melkein portaiden huipulla. Eikä edessäni ole edes *ihmistä*. Hemmetti, sii-

nä on pelkkä reppu. Siispä yritän ahtautua Kenzien nahkaisen reppun ohi, kun hän puhuu ystäviensä kanssa.

”Hetkinen!”

Kenzien ääni pysäyttää minut kesken askeleen. Hän katsoo minua suurilla sinisillä silmillään, joita reunustavat pitkät, tummat ripset. Tapasin Kenzien ensimmäistä kertaa ala-asteella, kun hän oli kanssani samalla historian tunnilla, enkä voinut silloinkaan olla ajattelematta, että hän oli täydellisimmän näköinen ihmisolento, jonka olin koskaan nähnyt. Olen tietysti nähnyt nättejä tyttöjä ennenkin, mutta Kenzie on omaa luokkaansa. Hän on pitkä ja hoikkarakenteinen, ja hänellä on silkinpehmeät, pitkät ja kultanvaaleat hiukset. Joka ikinen piirre hänessä on minun piirteitäni viehättävämpi. Kenzie on elävä todiste siitä, miten epärealua elämä on.

”Sori”, mutisen. ”Yritin vain päästä läpi.”

Kenzien pitkät ripset värähtävät. ”Voisitko olla astumatta repulleni?”

Kenzien ystävät katselevat hihitellen sananvaihtoaamme. Kenzie voisi siirtää reppuaan tai nostaa sen portailta, jotta pääsisin läpi, mutta hän ei aio tehdä sitä, ja jostain syystä se on koko lauman mielestä ihan *hemmetin* hauskaa. Katson hetken Hudsonia silmiin. Hän kääntää nopeasti katseensa likaisiin tennareihinsa. Hän on käyttäytynyt samalla tavoin jo puoli vuotta. Vältellyt minua. Teeskennellyt, ettei ole ollut ala-asteelta lähtien paras ystäväni maailmassa.

Hetken ajan kuvittelen universumin, jossa voisin panna kamppoihin Kenzie Montgomeryn kaltaiselle tytölle. Maailman, jossa voisin astua hänen typerälle repulleen, josta roikkuu typerä pinkki pieni pehmolelu, ja ärähtää: *Ajattelitko tehdä asialle jotain?*

Kukaan ei *koskaan* uhmaa Kenzietä, mutta minä voisin tehdä sen. Minullahan ei ole enää mitään menetettävää.

Sen sijaan mumisen anteeksipyyynnön ja laskeudun portaita löytääkseni toisen tien kouluun. Kuten kaikki muutkin, annan Kenzielle periksi. Koska totuus on, että niin ikävää kuin kaikki nyt onkin, tilanteeni voisi olla vielä huonompi.

3. LUKU

EVE

En tajunnutkaan, kuinka pahasti päätäni jyskytti ennen ensimmäistä kahvikulaustani.

Minulla on noin kymmenen minuuttia aikaa ennen kuin minun on oltava luokkahuoneessa, ja käytän luppoajan rauhoittelemalla hermojani opettajainhuoneessa parhaan ystäväni Shelbyn kanssa. Nate on jo mennyt luokkaansa. Hän vei kahvinsa mukanaan ja muiskautti minulle ensimmäisen päivän kolmesta suukostani.

”No, miten kesäsi sujui?” Shelby kysyy, ihan kuin emme olisi tekstailleet yhtä soittoa heinäkuun neljännen jälkeen.

”Ihan hyvin.” Vietin suurimman osan kesästä opettamalla kesäkursseja. Kuvittelin, että opettajan työ olisi mahtavaa pitkien kesälomien vuoksi, mutta niin ei ole käynyt. ”Entä omasi?”

”Loistavasti.” Shelby huokaisee ristiessään säärensä. Hänellä on jalassa samat Nine Westin harmaat korkkarit, jotka hänellä oli viime lukuvuoden viimeisenä koulupäivänäkin. Tiedän jo, että hän vietti enimmän osan kesästä Cape Codissa teknologia-velhomiehensä ja kolmevuotiaan poikansa kanssa. Hänen täydellisen pronssinvärinen ihonsa on varma todiste siitä. ”On niin tylsää olla taas kotona. Connorin itku ei ottanut loppuakseen, kun vein hänet aamulla päiväkotiin.”

”Se tekee hänelle hyvää”, sanon, mutta mitäpä minä sellaisista asioista tietäisin.

Shelby juo pitkän siemauksen kahvia styroksikupistaan ja jättää punaisen huulipunatahran sen reunaan. ”Nate näyttää hyvältä. Onko hän treenannut koko kesän?”

”Varmaan.” Tänä kesänä Nate veti teatterikurssia lukion oppilaille. Hänellä ei ole teatterialan tutkintoa, mutta hän opiskeli näyttötelemistä yliopistolla parin kurssin verran, minkä lisäksi hän on luonnonlahjakkuus. Toisessa elämässä Nate olisi voinut olla seuraava Brad Pitt. Vapaapäivinään hän laskeutui kellariin nostelemaan painoja. Ilmeisesti hän ei halua riskeerata mahdollisuuttaan olla toista vuotta putkeen Casehamin lukion kuumien opettaja. ”Hän pitää kuntoilusta.”

”Kunpa Justinkin pitäisi”, Shelby nauraa. ”Hän on vasta kolmenkymmenenkuuden, mutta hänen vatsansa on alkanut jo kasvaa!”

Mietin, kuinka monta kertaa päivässä Justin suutelee Shelbyä. Mahtavatko he harrastaa seksiä useammin kuin kerran kuussa? Pohdin, makaako Shelby öisin miehensä vieressä toivoen, että voisi olla naimisissa toisen kanssa – tai sinkku. Voisinpa kysyä sitä häneltä. Olen ollut naimisissa vain Naten kanssa. Ehkä tällaiset tunteet kuuluvat jokaiseen avioliittoon. Ehkä se on normaalia.

”Oletko nähnyt Artia?” kysyn sen sijaan.

Hymy katoaa Shelbyn kasvoilta. ”En. Hän on tietenkin irtisanoutunut. Ja olen kuullut, ettei hän ole onnistunut löytämään uutta opettajan paikkaa.”

Arthur Tuttle toimi viime kevääseen asti matematiikanopettajana Casehamin lukiossa ja kuului koulun rakastetuimpiin opettajiin. Kun aloitin työt täällä melkein heti valmistumiseni jälkeen, Art otti minut siipiensä suojaan. Sellainen oli hänelle tyypillistä. Hän oli aidosti mukavin ihminen, jonka olen koskaan tavannut. Hänellä oli aina tarjolla pari rohkaisevaa sanaa tai vaimonsa

herkullista suklaaleivosta. Henkilökunnan joulujuhlissa Art pukeutui aina joulupukiksi, jonka täydellinen kaksoisolento hän olisi ollut ilman punaista pukuakin.

Ja nyt hän on mennyt miestä.

”Mitenhän hänellä ja Marthalla menee”, mutisen.

”Ja lapsilla”, Shelby lisää. ”Heillähän on kaksi lasta, jotka opiskelevat yliopistossa, eikö?”

Hätkähdän ajatellessani Artin poikia. Osa minusta haluaisi auttaa Artia taloudellisesti, mutta hän ei ikinä ottaisi rahojani vastaan, eikä meillä tuntuvien lainanlyhennystemme jälkeen ole oikein varaakaan. Sitä paitsi Nate haluaa säästää vauvaa varten. Vauvaa, jota emme koskaan saa.

”Se on epäreilua”, mutisen. ”Hän ei tehnyt mitään väärää, ja se tyttö...”

Shelbyn kulmakarvat kohoavat. ”Siitä emme voi olla ihan varmoja.”

Yritän kätkeä ärtymykseni siemaisemalla kahvia. Shelbylle paasaamisesta ei ole hyötyä, varsinkaan näin varhain aamulla. Oli miten oli, Artin oli irtisanouduttava sen takia. Sillä, mitä tapahtui tai ei tapahtunut, ei ole suurta merkitystä. Merkitystä on vain sillä, että oppilaiden vanhemmat alkoivat soitella rehtorille sanoen, etteivät halunneet päästää lapsiaan *sen miehen* lähelle. Artiin – maailman mukavimpaan mieheen, joka ei tekisi pahaa karpäsellekään – ei voinut enää luottaa.

”Se tyttö on nyt kurssillani”, sanon Shelbylle.

”Ai?”

”Kuudennella tunnilla.”

Olen nähnyt tytön kasvot vain viime vuoden oppilasluettelon kuvassa. En ole koskaan nähnyt häntä elävänä, mutta kuvassa hän näytti hyvin tavalliselta. Mitäänsanomattomalta. Eli suurin piirtein samalta kuin itsekin sen ikäisenä näytin.

”Ole varovainen.” Shelbyn huulilla karehtii hymy, mutta hänen silmissään on varoittava katse. ”Sillä tytöllä on selvästi pahoja ongelmia.”

Shelbyn ei olisi tarvinnut sanoa sitä. Kun näin oppilasluettelossani nimen Adeline Severson, tunsin heti kouraisun vatsanpohjassani. Olen opettanut melkein kymmenen vuotta, enkä ole koskaan pyytänyt oppilaan poistamista kurssiltani, mutta tällä kertaa olin vähällä tehdä sen.

Minulla on pahoja aavistuksia siitä työstä.